

De Duisterzijde Spiegel 3

Vergelding

Deel 3 van
De Nytah O'drax Chronicles

Dani Vlijm

Eerste druk, 2016

© Tekst: Dani Vlijm 2016

© Illustraties: Dani Vlijm 2016

Vormgeving binnenwerk: Dani Vlijm

Vormgeving omslag: Dani Vlijm

Omslagfoto: Pete Linforth

Foto auteur: Dani Vlijm

Uitgeverij: Brave New Books

Jaar van uitgave: 2016

NUR: 301

ISBN: 9789402153453

Geschikt voor lezers vanaf 15 jaar, bij twijfel wordt ouderlijke raadgeving geadviseerd.

De inhoud van deze bundel is fictief, hieraan kunnen geen rechten ontleend worden. De auteur en de uitgever zijn in geen enkele mate en op geen enkele wijze verantwoordelijk voor misinterpretaties en/of disappreciaties van de lezer en/of derden.

Dit boek bevat ook spreektaal en een consistent gebruik van interpunctietekens om de betekenis van taaluitingen te specificeren en te versterken.

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 Spiegeltje, spiegeltje aan de wand ...

Vijf dagen geleden kwamen we in Terra Sinistria terecht, een verloren wereld aan de andere kant van De Duisterzijde Spiegel. De spiegelwereld ontstond achtenzestig jaar geleden in het Psychiatrisch Ziekenhuis Zaraya toen The Darkness contact maakte met Alice. The Darkness, de duistere entiteit die in de spiegel schuilt, nam haar angst, haat, woede en ongenade en creëerde Malice, haar duistere evenbeeld. Malice' herinneringen kunnen met de kracht van The Darkness tot leven worden gewekt, waardoor de meest afschuwelijke horrorcreaties ontstaan. Ze hebben de spiegelwereld veranderd in Terra Sinistria, een wereld waarin de mensheid op het punt staat om uitgeroeid te worden door Malice' horrors.

We hebben drie dagen in Terra Sinistria rondgedwaald. We zochten naar mensen die ons konden vertellen waar we waren en ons konden helpen om weer thuis te komen, maar anderhalve dag lang vonden we helemaal niemand. Het leek alsof iedereen van het ene op het andere moment op de vlucht geslagen was, al hadden we geen idee waarvoor.

Toen we in het ziekenhuis op de vlucht waren voor iets wat ooit misschien wel iets van mens zal zijn geweest, werden we te hulp geschoten door een groep mannen. We zijn daarna met hen meegegaan en hebben de volgende dag Alice ontmoet, de vrouw waarvan later zou blijken dat het allemaal met haar begonnen is. Alice stuurde ons naar het psychiatrisch ziekenhuis om daar via De Duisterzijde Spiegel weer terug naar onze wereld te gaan. In het psychiatrisch ziekenhuis maakten we van alles mee. Het was alsof de omgeving ons dingen probeerde te vertellen, alhoewel ik niet precies weet wat.

Aan het einde van onze reis werden we opgewacht door Malice en ingesloten door The Darkness, maar vreemd genoeg lieten ze gewoon ons gaan.

Toen we door het vloeibare spiegelglas gestapt waren en aan de andere kant van de spiegel terechtkwamen, drong The Darkness mijn hoofd binnen en verankerde hij in elke mogelijke taal zijn onheilspellende woorden in mijn geheugen. Ik begreep slechts twee dingen van wat hij zei; 'vergelding' en 'van mij'. Maar al snel werd duidelijk wat hij bedoelde, er bleek meer door de spiegel gekomen te zijn dan alleen wij.

Terwijl wij in Terra Sinistria waren, heeft Malice monsters door De Duisterzijde Spiegel onze wereld ingestuurd. Ze hebben op straat mensen aangevallen, er waren veel gewonden en doden. De hulpdiensten waren al snel ter plaatse, maar hadden nog nooit zoiets meegemaakt. Op zoiets kun je je niet voorbereiden, het was een grote chaos. Een aantal Devourers, de mannelijke volgroeide vorm van The Crawler, hebben al veel schade veroorzaakt en slachtoffers gemaakt, maar ik denk niet dat het hierbij zal blijven.

Malice wil wraak, ze wil dat deze wereld hetzelfde lot als Terra Sinistria tegemoetgaat. Het is nu twee dagen geleden dat we thuiskwamen. We zouden veilig moeten zijn, maar ik maak me grote zorgen over wat er nog gaat gebeuren. Malice kent geen genade en ze weet ons te vinden ...

Devourer

Een Devourer is de volgroeide mannelijke vorm van een Crawler. Het beest heeft geen ogen, maar zijn reuk- en gehoororganen zijn ongekend sterk. The Devourer kan geluiden vanaf drie decibel binnen een straal van honderdvijftig meter onderscheiden.

2 cryvatrium

Ik heb papa, mama, Mirthe en Xavi al twee dagen niet meer gezien. Ik heb geen idee waar ik de afgelopen dagen geweest ben, ik mocht mijn kamer ook niet uit. Ik heb niets anders gezien dan muren van kaal grijs beton en aan de andere kant van de deur stonden twee militairen de wacht te houden, zodat ik niet zou kunnen ontsnappen. Blijkbaar ben ik een gevangene, net als de rest. Ze hebben ons gescheiden opgesloten op een militaire basis en ik heb geen idee wat ze van ons willen.

We mogen ons eigen huis ook niet meer in, de overheid heeft het huis van ons afgenomen. Met een mooi woord noemen ze het 'onteigening', maar ik noem het gewoon stelen.

Ze hebben ons huis gestolen, omdat de nationale veiligheid in het geding is. Nu bekend is geworden dat De Duisterzijde Spiegel onze wereld verbindt met Terra Sinistria, kunnen geheime diensten en het leger geen genoeg van dat ding krijgen. De afgelopen dagen zijn er continu mensen geweest die met ons wilden praten over wat we gezien hebben toen we in Terra Sinistria waren, omdat ze een goed beeld willen krijgen van hoe die wereld eruitziet. In eerste instantie wilde ik ze dat best vertellen, maar daar ben ik nu wel een keer klaar mee. Ik heb er geen zin meer in, ik wil gewoon met rust gelaten worden en mijn leven weer oppakken. Ik wil weer gewoon naar school gaan en veel te veel huiswerk moeten maken, net zoals elk ander meisje van mijn leeftijd. Maar omdat het om de nationale veiligheid gaat, mogen ze me gewoon gevangenhouden en ondervragen tot ik neerval. Ze mogen me blijkbaar vragen stellen totdat ze genoeg antwoorden hebben, ze kunnen gewoon doen wat ze willen.

Vanochtend moest ik opeens meekomen, al weet ik niet waarheen. Ik zit nu in een zwarte auto met geblindeerde ruiten, naast me zitten twee gewapende militairen. Ze brengen me naar een plek waar een hoge officier me wil spreken. Ik weet niet waarover, maar wat mij betreft heb ik gisteren meer dan genoeg gepraat.

De twee militairen naast me zitten met een stalen blik voor zich uit te kijken. Ik heb ze wel gevraagd wat die officier van me wil, maar ze bleven als robots voor zich uit kijken.

Na een tijdje stopt de auto en stapt de militair links van mij uit, hij haalt zijn handboeien tevoorschijn om me opnieuw te boeien. Dat is hoe ik behandeld word, als een gevangene die vreselijke dingen gedaan heeft.

De militair rechts van me wacht tot ik uitgestapt ben en gaat dan door dezelfde deur naar buiten. Hij richt direct zijn wapen op mijn rug en geeft me een duw.

‘Lopen,’ zegt hij met een kort bevel.

Aangezien ik geen keuze heb, begin ik te lopen. Ik ben op een militair terrein en zie gecamoufleerde pantservoertuigen staan. Ik heb geen idee wat er allemaal gebeurt, maar ik weet wel dat ik hier niet thuishoor. Wat heeft iemand als ik hier nou te zoeken?

We gaan een klein gebouwtje binnen door een stalen deur waarachter alleen een trap naar beneden is. Als we beneden aankomen, staan we opeens in een groot ondergronds complex. We gaan gelijk we rechtsaf, een lange gang door waarin om de zoveel meter links en rechts een deur zit. Maar we lopen ze allemaal voorbij en gaan dan aan het einde een lift in, waarna we drie verdiepingen naar beneden gaan. Ik tel de verdiepingen af als we dalen, ik heb immers toch niets beters te doen.

Als de deur opengaat, staat er een brede man met veel speldjes en medailles op zijn borst op ons te wachten. Hij heeft kort grijs haar en een blik in zijn ogen waarvan elke vijand acuut op zijn knieën zakt en huilend smeekt om genade. De man zegt niets en kijkt naar de handboeien die mijn polsen bij elkaar houden, met een enkele blik en zonder woorden beveelt hij een van de militairen ze af te doen. Ik neem aan dat dit die hoge officier is, ik denk niet dat hij al die medailles gratis bij een paar zakken chips gekregen heeft.

De officier draait zich met een krachtige beweging om en begint met stevige passen te lopen, waarna de militair achter me opnieuw het gebruikelijke bevel geeft.

‘Lopen.’

Ik kijk hem boos aan en zucht, maar hij kijkt over me heen alsof ik er niet ben. Niet dat dat heel moeilijk is, want zo groot ben ik niet, maar toch.

We lopen achter de hoge officier aan naar de derde deur aan de linkerkant. Hij opent de deur met een netvliesscan, ik herken het uit het psychiatrisch ziekenhuis.

‘Autorisatie Omni Alpha Zero Zero One,’ zegt het apparaat.

De deur schuift open. Binnen staan vijf stoelen voor een groot bureau, vier ervan zijn bezet.

Als we binnenkomen, draaien vier hoofden zich om.

‘Papa! Mama!’ roep ik vol blijdschap, terwijl ik naar ze toe ren.

Papa en mama staan op en vangen me op als ik in hun armen spring.

‘Julia! We zijn zo blij je weer te zien. Ben je in orde? Is alles goed met je?’

Ik ben zo blij dat ik papa en mama weer een knuffel kan geven, dat ik mijn tranen niet kan bedwingen.

Snik. 'Ik heb jullie...' *snik* '...zo gemist,' piep ik. 'Mag ik straks weer met jullie mee? Ik wil niet weer meegenomen worden hoor.'

'Och .. och .. och, rustig maar meisje.'

Kuch .. kuch.

Terwijl ik nog met papa en mama sta te knuffelen, doet de officier net alsof hij moet hoesten om ons erop te attenderen dat we hier niet voor de gezelligheid zijn. De man zit ijskoud voor zich uit te kijken, alsof hij met zijn blik de tranen op mijn wangen van mijn gezicht af wil jagen en ze wil verbannen naar de woestenijen van eeuwige stilte.

'Neemt u plaats,' beveelt hij meer dan dat hij ons vriendelijk een stoel aanbiedt.

Terwijl ik mijn gezicht afveeg met mijn trui en Mirthe nog een klein knuffeltje geef, laat ik me noodgedwongen op een van de stoelen zakken.

'Ik zal direct ter zake komen, we hebben jullie hulp nodig.'

'Onze hulp nodig? Waarmee?' vraagt papa hem.

De officier staat op en begint te ijsberen.

'Twee dagen geleden zijn er levensvormen vanuit een andere wereld de onze binnengedrongen, ze hebben veel slachtoffers gemaakt en veel schade veroorzaakt. De hele wetenschappelijke wereld staat op zijn kop door wat er gebeurd is en er is wereldwijd paniek uitgebroken, doordat de verspreiding van allerlei foto's en videobeelden ervoor gezorgd heeft dat we de gebeurtenissen niet in stilte hebben kunnen onderzoeken.

Uiteraard zijn er allerlei theorieën opgeworpen om het te verklaren, maar met al die wetenschappelijke praatjes heb ik helemaal niets te maken. Ik ben militair. Het is mijn taak om onze burgers te beschermen, ook tegen gevaren uit een andere wereld.

Daarvoor moet ik weten welke dreiging en welke mogelijkheden deze wereld met zich meebrengt en daar heb ik meer inlichtingen voor nodig.'

'Maar ik heb alles wat ik weet al honderd keer verteld,' zucht Mirthe. De officier draait zich om en vertelt zonder blikken of blozen wat hij van plan is.

'We willen Terra Sinistria met onze eigen ogen zien. We beginnen met een verkenningseenheid en later volgt een troepenmacht om eventuele dreigingen te elimineren en overlevenden hulp te bieden. Ook zullen in een later stadium bruikbare grondstoffen gewonnen kunnen worden, onze economie zal immers veel profijt hebben van de verkoop. Daarnaast zullen we een tweede wereld goed kunnen gebruiken, onze wereld is immers overbevolkt.'

'Wat? Willen jullie Terra Sinistria binnenvallen? Dat is wel heel dom! Het enige wat je er vindt, zijn dingen die je eigenlijk liever niet wilt vinden,' roept Mirthe.

'Ja! En trouwens, alleen Malice kan het portaal openen,' voeg ik eraan toe.

Papa maakt het allemaal niets uit, hij is maar in één ding geïnteresseerd.

'Luister, het zal mij aan mijn reet roesten wat jullie allemaal uitvreten. Doe gerust wat jullie niet laten kunnen, maar laat ons met rust. Ik zou niet weten wat wij hiermee te maken hebben.'

De officier kijkt papa strak aan.

'Jullie hebben er ook niks mee te maken, maar jullie kinderen wel. Zij zijn al in Terra Sinistria geweest. Ze gaan ze met ons mee, zodat we van hun kennis gebruik kunnen maken.'

'Wat? Wij gaan echt niet met jullie mee hoor!' roept Xavi, waarna ook papa tegen de officier uitvalt.

‘Precies, je denkt toch niet serieus dat ik toesta dat jullie mijn kinderen terug naar die wereld vol waanzin sturen? Wie denken jullie wel niet dat jullie zijn? Belachelijk, dat gaat echt niet gebeuren!’

De officier slaat geïrriteerd met zijn vuist op zijn bureau, terwijl hij weer op zijn stoel plaatsneemt.

‘Luister, stelletje simpele zielen! Misschien moeten jullie eens stoppen met praten en beginnen met luisteren. Het universum omvat meer dan jullie sneue gebrabbel en gejammer, de wereld geeft geen f*ck om wat jullie wel en niet vinden en willen!’

Mama schrikt van de toon en woede van de officier en kijkt naar papa, maar die zit al even beduusd voor zich uit te kijken. Mirthe, zoals gewoonlijk, is niet zo gevoelig voor de autoriteit van de officier en vraagt zonder na te denken naar wat ze wil weten.

‘En waarom zouden wij doen wat jij wilt? Je kunt ons niet zomaar dwingen voor jou te werken, we zijn je slaafjes niet.’

De officier kijkt haar aan en kan haar arrogante blik niet waarderen, hij knijpt het potlood dat hij in zijn hand heeft bijna in tweeën. Maar toch houdt hij zich in en beantwoordt hij Mirthe’s vraag met enig leedvermaak.

‘Kleine meid, kijk om je heen. Je bent hier op een militaire basis die officieel helemaal niet bestaat, dus niemand weet dat jullie hier zijn. We bevinden ons in een noodsituatie en ik ben bevoegd om álles te doen wat nodig is om deze situatie op te lossen. Ík kan álles wat ík wil met júllie doen, ík kan júllie dwingen om álles wat ík wil uit te voeren,’ grijnst de officier. ‘Jullie gaan mee naar Terra Sinistria, als vrijwilligers of als gevangenen. Dus kies zelf maar. Ik kan uiteraard ook voor jullie kiezen wat het wordt, maar dan is de keuze snel gemaakt. Dus denk voor de verandering eens even niet alleen aan jullie eigen kleinzielige en waardeloze levens, maar in het belang van de gehele mensheid.